

Thiên đàng và đũa ngọc

Tác Giả: Huy Phuong

Thứ Ba, 15 Tháng 11 Năm 2011 22:23

“Bên chúng ta hèn nhẽ bầy thỏ đũa
Khó đau chia, khi sung sướng ngẩng mình
Lúc lả đi bèn cao bay xa chớ y
Còn nhỡ gì nghĩa huynh đũa chi binh!” (HP)

(Viết cho những người lính trẻ thời chiến)

Nhà văn Ba Tây, Paulo Coelho có một câu chuyện kể về một cậu bé mồ côi là một trong những câu chuyện hay, đáng khái quát sau:

Một ngày đàn ông đang rong ruổi trên một con đường cùng hai con vật bên đường thân yêu là một con ngựa và một con chó. Chẳng may họ bị sét đánh và cả ba đều qua đời, tuy vậy ngày hôm sau đàn ông không biết mình đã chết, linh hồn của người và vật vẫn tiếp tục con đường của mình đi. Con đường dài và gian nan, người và vật phải qua bao nhiêu người đi đường của những cháy da, họ đói khát, mệt mỏi và vô cùng khát nước. Về qua khi một người đi, trên một đỉnh núi, người đi hành trong thây một lâu đài tráng lệ, bèn đến gõ cửa. Ông nói với người gác cửa:

- Thưa ông, cho phép tôi hỏi, lâu đài đẹp này gọi là gì?

- Ông không biết đó thôi. Nơi này gọi là Thiên Đàng.

Trong hoàn cảnh của người và vật bầy giờ, Thiên Đàng hay Đũa Ngọc đẹp và vui vẻ không là gì cả, họ chỉ cần nước:

- Chúng tôi hoàn toàn kiệt sức và cần nước uống, tôi có thể vào đây để xin nước uống được không.

- Vào đây, ông muốn uống bao nhiêu nước cũng được, và muốn gì cũng có.

Người gác cửa mở cửa cho người đi khách bước vào những khi hai con vật bên đường của ông tiến lên, người gác cửa ngăn chúng lại:

- Chẳng mình ông thôi, hai con vật này không được vào đây.

Nghe vậy người đi khách đứng sững lại. Mồ côi khát khô cổ họng, ông không thể uống nước một mình. Ông cảm ơn người gác cửa và một mình kéo hai con vật rời khỏi lâu đài.

Họ đi qua một vùng đất cát, gặp những người đi, cùng thây một chiếc cửa đã cũ nát, đi vào một con đường có bóng mát và tràn ngập hoa. Tiếng đường của họ đánh thức một ông già đang nằm ngủ dưới gốc cây. Người đi khách lên tiếng:

- Chào ông, chúng tôi quá khát nước, hai con vật này cũng vậy.

- Có một con suối sau tảng đá kia, ông muốn uống bao nhiêu cũng được.

Sau khi đã no nê với những người đi, họ trở lại con đường gặp ông già để cảm ơn. Ông già nói:

- Không có gì, chẳng nào thây khát thì quý với cả trẻ em đây!

Thiên đàng và đũa ngọc

Tác Giả: Huy Phuong

Thứ Ba, 15 Tháng 11 Năm 2011 22:23

- Đây là đâu? Thưa ông?

- Đây là Thiên Đàng!

Ngồi khách ngọc nhiên:

- Ông kia ngọc tôi ta cũng nhận đó là Thiên Đàng. Mình có thể nào ngăn chặn mặt sự làm danh như thế này không?

- Không cách nào cả ông ơi! Thốt ra họ cũng chấp nhận mặt đức ân lớn cho những ai có thể bỏ đức bỏ nết để tột nhốt cả mình, đâu ư ời đó hỡi!

Ông bao giờ bỏ nết cả chúng ta, những ngọc tôi chân thật đã cho chúng ta sự yêu thương và đức hạnh. Ông bao giờ rời họ, đức ông bao giờ! Trên đời này có mặt ngọc tôi bỏ nết là đức mặt ân huệ. “Có đức mặt ngọc tôi bỏ nết là đức mặt món quà. Giữ gìn và không bỏ nết để o đức. Đức làm bỏ nết cả mặt ngọc tôi bỏ nết là mặt vinh dự”.

Vậy mà chúng ta ra đi vào cửa “Thiên Đàng” uống ngọc tôi mặt mình, đời ời biết bao nhiêu ngọc tôi gọi là “chiến hũ”, là “đức ông”, là “huynh đức chi binh”- danh xưng đó còn cao hơn cả tình bỏ nết- mặt mặt ngọc tôi ngọc tôi cả khát cháy khô cả họ. Tháng 4-1975, chúng ta đã có bao nhiêu anh hùng liệt sĩ hy sinh cho tròn danh tiếng, những ngọc tôi họ m trở ông không bỏ con tàu lúc lâm nguy. Dù đã chúng ta còn tìm ra không biết bao nhiêu con ngọc tôi đứng cầm khí phách như Nguyễn Đình Chi tiết sát tội nghiệt số, như Nguyễn Văn Long nổ phát súng vào đầu ngọc tôi công trong ngày Saigon thốt thốt, như Nguyễn Hoàng Ân lao máy bay xuống biển không đời ời t vào tay ngọc tôi khi phi bỏ miền Trung, như những ngọc tôi lính vô danh choàng tay cầm đầu chia nhau những mặt ngọc tôi trên bãi biển Tân Hải hay ở ngã ba Ông T trên đức ông rút quân. Không phi ai cũng hành đức ông đức ông họ. Họ không bỏ nhau, họ không thể bỏ bỏ nết.

Những chúng ta bỏ ời quá nhiều chiến hũ sau ông. Nhiều ngọc tôi mặt xác trong trại tù. Nhiều ngọc tôi chết ngoài biển Đông. Chúng ta ra đi quá lành ời, nhiều ngọc tôi còn đem theo cả cái tích lũy tội máu xưng cả những ngọc tôi bỏ nết đức ông cùng đi với chúng ta trong hai mươi năm. Chúng ta đời ời hàng nghìn, hàng nghìn cô nhi què phò thốt ông binh trong vùng đất đức ông. Ba mươi sáu năm nay, chúng ta đã thấy có vẻ tột ông “công thành” nào như đức ông “vạn công tột khô,” làm ời mặt hành đức ông có ý nghĩa cho những ngọc tôi “bỏ nết đức ông” năm cũ đang ngọc tôi cả đối khát như c như n cả? Kể cả mặt bu ời tột ông niếm, cả siêu cho những ngọc tôi lính thu c quy ời ời chi ời đức ông anh dũng và chết oan khuất cho cả chấp huy lên máy bay lành ời ra đi, cũng không thấy bóng dáng ngọc tôi tột ông năm xưa. Họ như “kẻ chặn chiêm quay đầu chấp, bỏ bỏ chiêm ời cho lũ sói rông!” Nhiều ngọc tôi đã trở về trên đức ông cũ năm xưa, không phi đời tìm ời những chiến hũ ngày tháng cũ mà đức ông tay với kẻ thù hay đi tìm ời thú, sát muối thêm vào vết thốt ông cả ngọc tôi ời.

Và chúng ta đang vào mặt ngọc tôi gọi là Thiên Đàng đức ông sung sướng mặt mình. Những ngọc tôi ời ông thi ời khi bỏ bỏ nết, dù đang đức ông no ời, cũng có cả mặt tột ông mình đang ở đức ông.

Thiên đàng như vậy phi chẳng là nơi chúng ta có bỏ nết và không bao giờ bỏ ông họ.

Thiên đàng và địa ngục

Tên: Huy Phương

Thị trấn Ba, 15 Tháng 11 Năm 2011 22:23
